HANNA LEE

ALEGEREA POTRIVITĂ

Timișoara, 2019

O voce subţire de femeie cu o engleză cam greu de înţeles, ne anunţă că în curând urmează îmbarcarea în avionul cu destinaţia noastră, Bucureşti. Nici nu mă uit pe bilet pentru că nu îmi pasă unde am locul, aşa că privesc cu ochii goi la cei din jur, care se grăbesc să formeze cozile în funcţie de grupa din care fac parte, ca şi când locurile sunt limitate. Sunt obosită şi ştiu că mă aşteaptă un zbor lung, aşa că nu îmi doresc decât să urc şi să mă bag la somn. Lângă mine, un braţ cald mă cuprinde pentru a-mi oferi confort. Aceasta mă bucură şi îi mulţumesc că există în viaţa mea. Mă uit la acel chip şi îi zâmbesc.

— Ce m-aş face fără tine? întreb, abţinându-mă să nu plâng din nou.

Îmi face cu ochiul şi ne ridicăm cu greu de pe scaune pentru a ne îndrepta spre micuţa asiatică ce rupe bilete într-un stil deja mecanic.

Îmi comand de la început ceva tare de băut, iau şi o pastilă pentru somn şi mă las pradă viselor şi gândurilor, încercând să îmi amintesc cum am ajuns în situaţia aceasta, căutând cum să ies din ea.

***

Totul a început cu aproape două săptămâni în urmă, în aeroportul din Bucureşti, oraşul meu natal, pe la începutul lunii septembrie.

Acum aveam escală şi vocea bărbătească a unui tip înalt şi blond, din ţara unde avem această

mică pauză de aproape o oră jumătate, ne anunță că începe îmbarcarea, în ordinea grupelor de pe bilet. Mă uit la Sabina și împreună mai verificăm o dată datele de pe bilet să ne asigurăm că grupa noastră mai are puțin de așteptat. Am luat biletele pe la mijlocul avionului, așa că mai durează puțin până vom urca și noi. Avem emoții, cel puțin eu, însă sunt emoții pline de entuziasm și bucurie, pentru că după mulți ani în care doar am visat la această călătorie, în sfârșit visul devine realitate. Îmi vine și acum să sar în sus de bucurie și nu cred că am mai fost vreodată atât de entuziasmată. Seoul, păzea că vin!

Mulți m-au întrebat: „De ce Seoul?". Pentru ce vreau să vizitez acest oraș și nu mă duc la Tokyo sau la Hong Kong unde aș avea mai multe de văzut, dar nu știu dacă ei ar putea să înțeleagă, pentru că nici eu nu înțeleg pe deplin dorința mea de a merge tocmai în acea țară. „Ceva mă atrage acolo", le răspundeam mereu, după care veneam cu tot felul de explicații mai rezonabile, care să nu mă facă să par chiar atât de nebună pe cât m-ar fi crezut dacă le ziceam că este ceva care mă cheamă acolo și eu trebuie să aflu ce.

Dar până la urmă nu conta părerea lor. Visul meu se împlinea și acum eram la îmbarcarea spre destinația mult visată, alături de prietena mea cea mai bună, Sabina, singura care îmi împărtășea spiritul acestei aventuri, cât și fascinația pentru această țară plină de povești și cu o cultură total diferită de a noastră.

Și ea era la fel de entuziasmată ca mine, însă ea venea din dorința de a vizita acest loc nou pe care știa că nu va mai avea ocazia să îl vadă. Totodată convingerea venită din partea mea avusese un aport destul de mare. Nebunia mea legată de ceva care mă atrage acolo nu avea importanță între noi. Nu ne judecam niciodată și până la urmă scopul comun era să ne simțim bine și să descoperim o țară ce ne fascina în egală măsură prin mâncărurile ei foarte diferite de ale noastre și prin cultura plină de culoare pe care știam că o vom descoperi fără doar și poate. Mergeam într-o aventură, două femei, poate puțin prea curajoase pentru firea noastră, însă eram până la urmă două femei puternice care au trecut prin multe în viață și nu se lăsau intimidate de un loc nou.

— Pisi, noi două singure, nu îmi vine să cred! spune ea în timp ce ne așezam pe scaunele noastre în avion. Cât de tare o să fie!

— De când așteptam momentul ăsta! îi zic extaziată.

— Să sperăm că nu va pica avionul, glumește ea și mă face să mă încrunt la gluma ei.

— Nu o să se întâmple nimic rău. O să fie minunat! Memorabil și-o să ne aducem aminte de incursiunea asta.

Și zicând asta, revin la starea de entuziasm pe care o aveam și care, cred că o să mă țină trează cât o să dureze zborul.

Înainte să îmi închid telefonul îi dau un ultim sms lui Mihnea comunicându-i că urmează să decolăm și că îl voi anunța când o să aterizăm în Seoul. Ne așteaptă un zbor de peste zece ore, deci să stea liniștit în timpul ăsta, că nu o să îl deranjez. Îmi transmite să am un zbor plăcut și să ajung cu bine și încheie cu un emoticon care mă pupă.

Îmi las apoi capul pe spate și aștept mișcarea avionului. Acel moment care mă face să simt cu adevărat că sunt pe drumul spre locul mult visat.

Sabina mă ia de mână și mă strânge cu entuziasm.

— Îi e dor de tine? mă întreabă chicotind.

Ruptă un pic din visarea mea și adusă la realitate, nu știu cum să îi răspund. Suntem obișnuiți să călătorim, în special el, care mai pleca în interes de serviciu și fără mine, pe distanțe destul de mari, dar cred că după atâția ani ne-am obișnuit să fie mulți kilometri între noi și să nu mai simțim acel dor al îndrăgostiților despărțiți.

— Dacă nu-i e acum, o să i se facă în câteva zile, zic râzând. Din fericire are un program destul de încărcat săptămânile astea, cu niște clienți importanți veniți în vizită, așa că și dacă eram acasă, nu prea aveam ocazia să îl văd.

— Deci nu o să te sune prea des să te verifice, concluzionează ea, știind că el oricum nu e o astfel de persoană.

Însă ea, ca femeie singură știe că nu are cine să îi facă scene de gelozie de genul „De ce nu răspunzi

la telefon? Unde ești și cu cine?", însă, totodată îi cunoaște firea lui Mihnea, destul de relaxată și că el nu e genul care să fie stresant.

— O să aibă foarte multă treabă și nu prea o să îi stea lui capul să ne deranjeze, așa că sunt sigură că or să fie zile în care nici nu o să aud ceva de la el.

— Și tu ești ok cu asta?

Tonul vocii ei este un pic îngrijorat.

— Am libertatea de care am nevoie și asta mă bucură. În rest, este încredere și știu că nu o face pentru că vrea să mă ignore, ci doar că are alte treburi pe cap. Nu există conceptul de „verificare" între noi.

Zâmbesc un pic forțat, pentru că nu știu dacă m-am exprimat cum trebuie și n-aș vrea ca ea să înțeleagă greșit relația noastră.

Pe Mihnea l-am cunoscut cu mai mulți ani înainte și nu pot să zic că a fost dragoste la prima vedere, însă câțiva prieteni comuni au considerat că ne potrivim și au tot insistat cu ieșiri în grup, până când Mihnea și-a făcut curaj și m-a invitat la o cafea. Eram tineri și încă de la primele întâlniri, sentimentele mele au crescut, până am ajuns să mă simt cea mai îndrăgostită femeie din lume, iar noi să facem totul împreună. Eram chiar ușor dependenți unul de celălalt, în sensul că și la serviciu, eu cu firma de contabilitate unde lucram, îl aveam pe el ca cel mai mare client al meu. El împreună cu tatăl lui conducea o firmă de construcții, care totodată se ocupase de ultima renovare și reamenajare a firmei mele spre încântarea tuturor vizavi de noul design

al etajului unde aveam sediul, în această clădire de birouri. Eram o echipă perfectă și știam că ne putem baza unul pe celălalt.

Mihnea mă cucerise și prin statura lui: era înalt, foarte frumos și știam că avea multe pretendente, iar faptul că dintre toate el a ales să îmi acorde mie seriozitatea cuvenită și cea mai multă atenție, m-a făcut să mă simt mult mai apreciată. Venea dintr-o familie bună și multe prietene erau invidioase pe cadourile scumpe pe care le primeam de la el, în special când pleca din țară, mereu aducându-mi câte o creație a unui designer celebru sau câte o bijuterie. De la început a știut să îmi arate că lângă el o să am o viață confortabilă și plină de tot ce îmi doresc. Material, cel puțin.

Toate astea au venit încet și cu un cost: timpul lui în firmă, care era prioritar. În special când compania a trecut prin o perioadă mai grea, efectele s-au resimțit și în relația noastră. Lipsa banilor nu ar fi fost o problemă pentru mine, pentru că eu, în comparație cu el, veneam dintr-o familie mult mai modestă. Tocmai de aceea muncisem mult, cât să ajung să am acum o poziție destul de importantă într-o firmă de contabilitate. Dar niciodată nu am uitat de unde am plecat și am apreciat zilele din studenție, în care mâncam cu Sabina câte o supă instant cu tăieței toată ziua.

Privind în urmă, cred că încă de pe-atunci, cu acei tăieței chinezești, am pornit rotițele vieții care să ne conducă pe un drum ce azi ducea spre locul unde vom mânca adevărații tăieței și nu la plic.

Dar așa cum spuneam, acea perioadă pentru Mihnea a fost o mare lovitură și văzând că se poate ajunge foarte ușor și la fundul sacului, s-a ambiționat să evite astfel de situație, fiind hotărât să muncească și mai mult pentru a-și asigura un viitor liniștit. În acest timp eu nu am putut decât să mă transform în persoana de care el avea nevoie: cineva care să nu îl cicălească, să îi dea spațiul de care avea nevoie, să îl aștepte cu mâncare caldă și cu casa curată, iar la sfârșitul zilei să i se cuibărească în brațe câteva minute înainte de culcare.

Era totuși un sentiment plăcut să simt că aceste mici gesturi erau de ajuns pentru el să îl bucure că ajunge acasă după o zi grea, iar gândul că eu contribui măcar cu atât, era de ajuns pentru mine.

Lunile au trecut și situația aceasta a devenit una naturală, chiar și când criza trecuse și la firmă totul revenise la normal. Eu am continuat să am rolul de femeie în casă, de multe ori chiar primind reproșuri dacă stau peste program și nu mai am timp să fac ceva de mâncare. Mâncarea comandată era o alternativă care mă făcea să mă simt vinovată, iar cea luată de la mama lui, mă simțeam și mai inutilă ca și femeie, așa că făceam tot posibilul să îmi îndeplinesc sarcinile cu conștiinciozitate.

Încet, nevoia de afecțiune care în multe momente stârnea cele mai urâte certuri între noi, a fost înlocuită cu cărți și filme, să îmi umple timpul și să mă facă să uit că bărbatul meu este prea obosit să mă ia în brațe când ajunge acasă. Până la urmă

afecțiunea lui, așa cum zicea el, era manifestată tocmai prin volumul de muncă prestată de el, pentru că, așa cum îmi repeta de nenumărate ori, el lucra atât de mult tocmai ca eu să am o viața liniștită și împreună să ne bucurăm de luxul în care trăiam.

Da, puteam înțelege și punctul lui de vedere și la sfârșitul certurilor, eu eram cea care era recunoscătoare că el are grijă de mine și ne reluam rutina obișnuită fără alte discuții.

Așa ca adevăratul răspuns la întrebarea Sabinei era că îmi este bine câteodată, dar în alte dăți... Normal că și eu îmi doresc să fiu sunată de soț în timpul zilei să îmi spună că-i este dor de mine sau să îmi facă o surpriză la birou, însă mă împăcasem cu gândul că nu este genul lui să facă așa ceva și îl acceptasem pentru ceea ce este.

Călătoream foarte mult, în interes de serviciu, în special, eu însoțindu-l pe el și apreciind că am ocazia să văd lumea și să mă plimb, chiar dacă mi-ar fi plăcut ca el să aibă mai puține ședințe și să se poată bucura cu mine de acele ieșiri. După șase ani de relație, într-unul dintre concediile noastre, pe care îl făceam cam odată pe an, într-o locație exotică și pretențioasă, m-a cerut în căsătorie și-am acceptat cu inima plină de bucurie, știind că, în ciuda lipsurilor superficiale, el este persoana potrivită pentru mine.

După căsătorie lucrurile nu s-au schimbat, ba chiar s-a accentuat acea relaxare între noi, care unii ar fi numit-o distanță. Pentru noi însă, acum toate

își urmau cursul, fiecare știa ce are de făcut, fiecare își vedea de treaba lui, ne respectam timpul liber chiar și acasă, când fiecare stătea cu laptopul în brațe și se uita la ce filme dorea. Pentru noi asta era liniștea și relaxarea după o zi de muncă grea, atât la el cât și la mine.

Un gest, într-o zi m-a făcut să văd că lucrurile nu erau chiar așa cum ar fi trebuit. Venind de la o plimbare prin parc, în drum spre casă, mi-am dat seama că el era ca de obicei cu telefonul în mână, citind probabil niște mailuri, în timp ce eu îl urmam conștiincioasă din urmă, la aproape un metru în spate. Mergeam împreună, dar parcă nici nu eram împreună. Atunci știu că am mărit pasul și m-am oprit în fața lui, capul meu ajungându-i până aproape de piept.

— Încetează cu telefonul ăla, i-am zis supărată. Trebuie să mă transform în telefon mobil ca să mă bagi în seamă?

Mă privea buimac, fără să își dea seama ce se întâmplă cu mine.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat încurcat și puțin deranjat de reacția mea. Ești geloasă pe telefon?

Și-a întors telefonul spre mine ca să îmi arate că muncește, lucru pe care îl știam și eu, însă el dorea să mi-l evidențieze.

— Nu vorbesc cu vreuna, ci muncesc.

— Dar suntem la o plimbare amândoi, mă plâng în mijlocul trotuarului, iar tu stai și butonezi de zor, fără să îți dai seama că mai aveai puțin și rămâneam mult în urmă, ca o coadă.

Fața i se înseninează și pare chiar amuzat.

— Te porți ca un copil. Hai că o să termin de citit mailul acasă. Mă ia de mână și ne continuăm drumul împreună.

A doua oară când se întâmplă, îl las să prindă un avans de câțiva metri până să-și dea seama că nu mai sunt lângă el, apoi se oprește și se uită nervos făcându-mi semn să grăbesc pasul.

Până la urmă am crezut că este normal acest comportament, pentru că și cuplurile cu care ieșeam erau la fel de distante. Unii deja aveau copii și părea că nu mai au contact unul cu celălalt de ceva timp, așa că mereu mă gândeam că alții sunt mult mai rău decât noi. Dar venea și reversul și nu puteam să nu privesc cu o ușoară invidie pe fratele lui Mihnea, Victor, care se regăsise cu iubirea lui din adolescență și după o poveste lungă și cu peripeții erau acum împreună și păreau de nedespărțit. Iubirea se citea în ochii lor în fiecare clipă, iar atingerile discrete îi dădeau de gol cât de mult își doreau să fie singuri, în lumea lor. Și asta se întâmpla de aproape doi ani, de când erau împreună, iar lucrurile păreau și mai fierbinți între ei în ultimele luni, după ce făcuseră nunta.

Privindu-i, nu am putut să nu mă gândesc că eu și Mihnea nu am fost vreodată atât de afectuoși.

Așa că această călătorie venea acum și cu speranța că această distanță va reaprinde un dor nebun între noi și ceva va schimba cursul lucrurilor care acum păreau că intră într-o rutină plictisitoare.

Când l-am anunțat pe Mihnea că vreau să plec cu Sabina în Seoul, în perioada în care el avea vizitele clienților lui din țări străine, a primit vestea cu ușurare, știind că în acea perioadă va fi mult prea ocupat și astfel scapă de sentimentul de vină că mă ignoră și mai mult decât de obicei. Sau cel puțin așa mi-a lăsat impresia, pentru că imediat după ce mi-am cumpărat biletul de avion, l-am simțit mult mai relaxat vizavi de săptămânile agitate care îl așteptau și chiar l-am auzit zicând că plecarea mea este la momentul potrivit, pentru că și el va avea mult de lucru în acea perioadă.

N-am putut să nu mă simt de parcă aș fi fost un accesoriu de care se putea debarasa când nu avea nevoie de el, doar ca să nu îl încurce, dar asta a fost doar părerea mea și am preferat să ignor acel sentiment, gândindu-mă că totuși eu sunt cea mai câștigată din toată povestea asta, pentru că mă duceam, până la urmă, într-un concediu, nu la muncă, așa cum urma să petreacă el timpul.

Așa că acum eram în avion, puțin vinovată că am plecat pentru prima dată într-o vacanță fără el, de când eram împreună, cu un ușor sentiment de dor, pe care chiar mi-l doream, însă totodată cu sentimentul de speranță de ceva nou. O schimbare. Iar asta îmi doream cel mai mult. Sentimentul că voi găsi ceva în Coreea, ceva care o să schimbe totul în bine, mă încerca din nou și îmi dădea acum speranțe.